

Mer pengar räddar inte välfärden

I början av året enades en samlad opposition om att lyfta ut delar av budgeten för att i stället satsa mer pengar på kommuner och regioner.

Från oppositionens sida har man kallat uppgörelsen för "ett räddningspaket för välfärden". Från regeringens sida har man pratat om en saboterad budgetprocess som riskerar den ekonomiska stabiliteten och möjligheten att styra landet. Sanningen är givetvis betydligt mindre dramatisk än så.

Något förenklat föreslår regeringen fem miljarder till kommuner och regioner. Oppositionen höjer med ytterligare drygt två miljarder. Men kommuner och regioner omsätter över 1 000 miljarder per år. Regeringen vill skjuta till knappt fem promille. Oppositionen ytterligare två. Det senare kallas alltså "ett räddningspaket för välfärden".

Det finns en stor effektiviseringspotential i kommuner och regioner, något Skattebetalarna har granskat och redovisat många gånger.

Det handlar bland annat om 100 miljarder som årligen kan sparas genom bättre upphandlingar i offentlig sektor och 40 miljarder som varje år kan sparas in om kommunerna lär av varandra. Men i stället för att diskutera nödvändiga prioriteringar och effektiviseringar sätter våra politiker från höger till vänster bilden av att det enda som kan rädda välfärden är mer pengar. Det är beklagligt.

EGENTLIGEN HANDLAR BRÅKET så klart om något helt annat. Oppositionen vill visa att man inte kan köra över en majoritet i kammaren. Det är så klart jobbigt för regeringen och dess stödpartier, men helt naturligt. Tyvärr är tonläget – inte minst mellan de tidigare allianspartierna – onödigt hårt. Likt ett förbittrat skilsmässopar är partierna beredda att kasta ideologi och principer över bord för att straffa sin tidigare partner.



Oppositionen vill visa att man inte kan köra över en majoritet i kammaren.



När dammet har lagt sig är det sannolikt att man upptäcker att det kanske inte var så listigt att ge sig in i en budstrid om utgifter med partier som alltid kommer att vilja gräva djupare i skattebetalarnas fickor för att "satsa" på välfärden. Kanske vore det klokare att ägna sig åt systemkritik, att granska hur skattepengarna används, hur effektiviteten kan öka och söka stöd för ett sådant förhållningssätt i stället.

ETT SKATTEBETALARPERSPEKTIV behövs även på andra områden. I slutet av januari öppnade EU-minister Hans Dahlgren för att ge EU beskattningsrätt. Här krävs en tydlig markering. Skulle EU ges, om än begränsad, beskattningsrätt, krävs det inte mycket fantasi för att se en utveckling med ständigt stigande skatter och allt fler skattebaser.

ETT ANNAT OMRÅDE, som också är temat för detta nummer, där det finns utrymme för besparingar är i den statliga näringspolitiken.

I den rapport som vi låtit docenterna Jan Jörnmark och Christian Sandström skriva står det klart att de 40 miljarder skatte kronor som satsas på företagsstöd varje år gör mer skada än nytta. Slutsatsen är att det vore klokare att sänka skatterna på arbete och företagande i stället för att kasta bort skattebetalarnas pengar när staten ska leka riskkapitalist.

SIST MEN INTE MINST berättar vår chefekonom Sofia Linder i detta nummer om hur det svenska biståndet fungerar och jag intervjuar den tidigare biståndsministern Gunilla Carlsson om hennes syn på biståndet och hur det borde förändras.

Trevlig läsning!

Christian Ekström E-post: Christian.Ekstrom@skattebetalarna.se



I topp

Värnskatten är äntligen borta!



På gång

I mars kommer Slöseriombudsmannens bok *Slöseriet med dina skattepengar*.



I botten

Den dyra och meningslösa industripolitiken.